

καλλιτέχνης στην μικρή ηλικία που δεν έχει σηκωθεί μέσα του ακόμα ο άνεμος των τάσεων και ιδεών του. Πειθό εκεί, εις μίαν γωνίαν, ένα κεφάλι από κάρβουνο με χαμηλωμένο βλέμμα, και το στήθος μισόγυμνο, που παρατηρεί κάποιο κενόν. Ὑπέροχον εις έκφρασιν και εκτέλεσιν γραμμῶν κομψῶν και ἀπλῶν ὅπως καὶ σκίτσα τῆς νυκτὸς εἰς ἓνα ἀμφίβολον φῶς. Δίπλα εἰς τὸ κρεβάτι του ὁ ἴδιος, — πάλιν ὁ ἴδιος! — Ὁφηλία με μαλλιά. Ὁραῖο κεφάλι. Ὅμως ὁ ἄνδρας — καλλιτέχνης κάμνοντας τὴν Ὁφηλία ἐλησιμόνησε νὰ μαλακώσῃ τὸ βλέμμα του, — μέσα εἰς τὰ γυναικεῖα μαλλιά και τὴν παθητικὴν έκφρασιν τῶν φρυδιῶν, μοῦ ἐφάνηκεν σάν σκληρὴ λάμψις τσιμακόπετρας ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, — και ἐπροδόθηκεν ἡ προσπάθειά του. Καὶ ἀπέναντι εἰς τὸν μεγάλον τοῖχον με τὴν πυκνὴν σκιάν, μὲ λιμνοθάλασσα τριγυρισμένη ἀπὸ μεγάλα χόρτα φρυσιώτατα, σάν νὰ ἀναδεύονται ἀπὸ χλιαροὺς βραδυκίνητους ἀνέμους. Ἦμερα και ὑπόχλωμα τὰ ἱερὰ τῆς ἀκμῆστις λιμνοθάλασσας, και ὁ οὐρανὸς ἀπαλόφωτος. Στὰ κυτρινιασμένα χόρτα που ζωντανῆς σκιὰν ρίπτουν ὁλόγυρα στὴ λίμνη, ἓνας ἔφηβος γυμνὸς στέκεται σάν βυθισμένος μέσ' στὴν ἀπολαυστικὴ ὑγρότητά του. Ἐχει τὸ βλέμμα χαμηλωμένο, και βυθισμένο παράξενα μέσα στὰ ἱερὰ σάν νὰ ζητᾷ κατὶ που ἐκεῖ μέσα τοῦ ἐχάθη. Ὁραῖος, έκφραστικὸς ὁ ἔφηβος και ἀρμονισμένος με τὴν ὅλην εἰκόνα κατὰ τὸ πνεῦμα και κατὰ τὴν εκτέλεσιν. Ὅμως πάλιν ὁ κ. Σουάν!

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΔ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Παύλου Σουάν

Ἀλληγορία

Υ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Υ

Ἐν τῇ περὶ Σπυρ. Βασιλειάδου μελέτῃ του ὁ ἐγκριτος Ἰταλὸς φιλέλλην κ. Camillo Cessi, γράφει μεταξὺ ἄλλων και τὰ ἑξῆς:

« Ἀφίκομεν κατὰ μέρος τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης. Ὅτι αὐτὴ ἔχει μίαν μεγίστην σπουδαιότητα εἰμῶθα σύμφωνοι, ἀλλ' ὅταν ἐν πνεύμα εἴνῃ ἀληθῶς καλλιτεχνικόν, εἴτε ψάλλει εἰς τὴν καθαρὰν γλῶσσαν, εἴτε εἰς τὴν δημοτικὴν, θὰ δώῃ πάντοτε ἐν ἔργῳ τέχνης.

« Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ αἰσθημα τῆς τέχνης δὲν ἐσβέσθη οὐδόλως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Ἐκδίδονται τὰ τεύχη τῆς « Νέας Ζωῆς », τῆς « Πινακοθήκης », τῆς « Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως », τοῦ « Νέου Πνεύματος » κλπ. και θὰ εὐρεθῇ ἔδῳ κι' ἐκεῖ δισκοπιασμένη τόση ζέσις ζωῆς και τέχνης! Καὶ τὰ δράματα τῆς Εὐγενίας Ζωγράφου, τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ψυχάρη, τὰ διηγήματα, τὰ σχεδιάσματα και ὁ λυρισμὸς τοῦ Δ. Καλογεροπούλου και τῶσαν και ἰώσαν ἄλλων!

» Ὑπῆρξε ἐποχὴ παρ' ἡμῶν — ἴσως ἕνεκα τῆς κοινότητος τῶν βλέψεων και ιδεῶν — καθ' ἣν ἡ ἑλλην. φιλολογία ἐμελετήθη μετὰ πάθους· ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγεννήσεώς μας. Ἰδιαιτέρως διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ Tommaso, τοῦ Canna. Εἶτα, ἡ πρώτη αὐτῇ ὥθις συνεχίσθη ἐπὶ τοῦ Τριανταφύλλου και τῶν φίλων του και μαθητῶν και ἀφωσιωμένων θαυμαστῶν, ὅποιοι ὁ Gemma, ὁ Crivellari, ὁ Garlato...

» Ἀλλ' εἶτα τινὰ πνεύματα μεμονωμένα ἔστρεψαν τὸ βλέμμα των εἰς τὴν παραμεληθεῖσαν γῆν. Πνεύματα

καλλιτεχνῶν και ἐρευνητῶν: ὁ Zanella, ὁ Tesa. Τώρα μία νέα ἀκμὴ σημειοῦται εἰς τὰς νεοελληνικὰς μελέτας και δυνάμεθα νὰ προσιωνιζόμεθα διὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Tesa, τοῦ Pavolini, ἀκολουθοῦμενον ἀπὸ τὸν Lovern, ἀπὸ τὸν Giotti, ἀπὸ τὸν Brighenti και ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν Σίμωνα Μετοῦβερ δυνατὸν νὰ φέρῃ πάντοτε καλύτερους καρπούς και νὰ συσφίξῃ τοὺς δεσμούς τῆς τέχνης μεταξὺ τῶν δύο ἀλεφῶν ἐθνῶν».

Τὸ πολιτικὸν τμήμα τῆς Ἑλβετικῆς δημοσπονδίας προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ τὴν ἀνέγερσιν μνημεῖου ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Διεθνoῦς Τηλεγραφικῆς ἐνώσεως. Πρὸς τοῦτο προσκαλοῦνται νὰ συμμετάσχωσιν ἅπαντες οἱ καλλιτέχναι τῆς ὑψηλῆς.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος εἶναι ἐπανάληψις τοῦ πρώτου διαγωνισμοῦ, καθ' ὃν οὐδὲν τῶν σταλέντων σχεδίων ἐνεκρίθη.

Κατὰ τὸ δὸν ἄρθρον τοῦ προγράμματος τοῦ διαγωνισμοῦ ἡ δαπάνη τῆς εκτέλεσεως τοῦ μνημεῖου δὲν θὰ ὑπερβῇ τὸ 1,700,000 φράγκων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου, εὐλόγουσι ἐκτιθεμένους τοὺς ὅρους τοῦ προγράμματος ἐν τοῖς γραφεῖσι τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων και Τηλεγράφων.

Προθεσμία διὰ τὴν εἰς Βέρνην ἀποστολὴν τῶν σχεδίων ὧρεται μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης Αὐγούστου.

Ἀγλαΐα Βυζάντη

Ἡ κλειδοκυμβαλίστρια δνῖς Βυζάντη ἔδωκε τὴν 7ην Μαρτίου ἐνδιαφέρονσαν συναυλίαν ἐν τῷ Δημοτικῷ. Τὸ πρόγραμμά της ἦτο μεγάλης virtuose, ἡ ἐκτέλεσις της ἀρίστη, ἡ ἀντοχή της πρωτοφανής. Δὲν πιστεύω γὰρ ἐνθυμῆνται οἱ Ἀθηναῖοι ὁμοίαν σειρὰν δυσκολωτάτων συνθέσεων ἐκτελεσθεισῶν συνεχῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ἐνδυνάμειος ὑπὸ κλειδοκυμβαλίστριας.

Ἡ καλλιτέχνης ἐπέδειξε ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Δυνατὸν τεχνικὸν μέρες, ἰσχυρὸν toucher συνδυάζον δύναμιν καὶ λεπτότητα, poignets εὐκαμπτα, εὐλυγισίαν καὶ λεπτότητα εἰς τὰ δάκτυλα, ὥρατον ἦχον (μολονότι τὸ πιάνο δὲν τὴν ἐβοήθει καθόλου), πολὺ γοῦστο καὶ ἀποφασιστικότητά εἰς τὸ παίξιμον.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πρώτου τεμαχίου Orgel Konzert D-moll τοῦ Bach ἦτο μοναδική. Μᾶς πορουόλας τὸ θανάσιον αὐτὸ ἀριστούργημα τοῦ διδασκάλου τοῦ Eisenach ὡς ἐν μεγαλοπρεπὲς μνημείον Γοτθικοῦ ρυθμοῦ. Χρωματισμοὶ ἀκριβεστάτοι, ἀπότομοι μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ piano εἰς τὸ forte καὶ τανάπαυιν (ἄτινα χαρακτηροῦν τὴν μουσικὴν τοῦ Bach). Μεγαλοπρεπὲς εἰσοδος τῶν θεμάτων εἰς τὴν φούγκα, ὥρατα ἀνάπτυξις αὐτῶν καὶ πλαστικότης εἰς τὰς λεπτωμερείας. Ἐνόμιζε κανεῖς οὐ ὄντως ἦκουε ὄργανον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ διδασκάλου. Τὸ concerto αὐτὸ διασκευασθὲν διὰ κλειδοκύμβαλον ἐξετέλεσεν πρώτη ἡ δνῖς Βυζάντη ἐν Βιέννῃ.

Αἱ Variations τοῦ Beethoven ἐξετελέσθησαν ἐπ' αὐτῆς μὲ ἐκφρασίαν καὶ λεπτότητα ἐπίσης εἰς τὴν πρώτην Ballade τοῦ Chopin καὶ τὰς δύο etudes τοῦ ἰδίου πολὺ καλὰ. Εἰς τὸν Brahms διὰ τῶν Rapsodie G-moll καὶ Scerzo es moll, ἐπέδειξε ὅλην τὴν διακρίνουσαν τὸν συνθέτην ἰδεολογίαν καὶ ἰδιορρυθμίαν.

Τῇν Soirée de Vienne τοῦ Liszt, ἐξετέλεσε ρωμαντικώτατα, μὲ γλυκύτητα καὶ λεπτότητα. Διὰ τῆς ὥρατα τῆς Toccata τοῦ Escheltitzky καὶ τῶν Octaven Etude τοῦ Sauer ἐτελείωσεν ἡ συναυλία τῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, ἡ ὁποία θὰ μέλῃ ἀλησμόνητος διὰ τὰς Ἀθήνας.

A. I. M.

*

— Ἐν Βερολίῳ ἀπέθανεν ὁ διάσημος Γερμανὸς ζωγράφος Φρίτς Οὐδέ.

— Ἐν Λορδίνῳ θὰ συνέλθῃ τὴν 16 Μαΐου συνέδριον Μουσικῆς.

*

Ἐν Κων)πόλει ἤνοιξεν ἐν τῷ Φιλολογικῷ συλλόγῳ τοῦ Πέραν καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τῶν ἔργων τῆς δεσπ. Κλεονίκης Ἀσπριώτου. Κυρίως ἀπαρτίζεται αὕτη ἀπὸ σειρὰν προσωπογραφιῶν, ὡς ἐφιλοτέχνησεν ἐντὸς ἑνὸς κατὰ τὴν ἐν Κων)πόλει διαμονήν της, ὑπάρχον δ' ἐν τῇ ἐκθέσει της συνθέσεις τινὲς καὶ τοπεῖα.

*

Ἐκ Βερολίνου ἡγγέλθη ὁ τῇ 10 Μαρτίου συμβὰς θάνατος τοῦ καθηγητοῦ Ρεῖνάρδου Kekule von Stradonitz, ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς ἦτο διακεκριμένος ἀρχαιολόγος, διευθυντὴς τῶν βασιλικῶν μουσείων τοῦ Βερολίνου καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Συνεδέστο μετὰ πολλῶν τῶν ἡμετέρων καὶ ἦτο ἐξαίρετος φίλος τῆς νέας Ἑλλάδος, ἣν πολλάκις εἶχεν ἐπισκεφθῇ νεώτερος ὢν, συντάξας σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν κατάλογον τῶν ἄλλοτε ἐν τῷ Θησεῖῳ ἀποκειμένων γλυπτῶν.

*

Ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Καλῶν Τεχνῶν, τῇ ἐνοιχθείσῃ ἑσχάτως ἐν Ρώμῃ, κατέχει τὸ κέντρον τῆς πρώτης αἰθούσης ἐν μεγαλαπρεπὲς σύμπλεγμα, ἔργον νεαροῦ καὶ δυνατοῦ ἡδὴ γλύπτου ἐξ Ἀργεντινῆς, Ἰταλικῆς καταγωγῆς. Παριστὰ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, τὸ μετὰ τόλμης προσλασθέντι, τὴν σύνθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας

«Pensiero Ellenico», ἣν ἀναπαριστᾷ ἡ συνένωσις τῶν τριῶν μεγίστων μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, ἐν οἷς συγκεντρῶνται σύμπασα ἡ Ἑλλάς κατὰ τὴν περίοδον τῆς μεγαλειότητος αὐτῆς ἀκμῆς. Τοῦ Σωκράτους, Αἰσχύλου καὶ Πλάτωνος. Ὁ Σωκράτης εἶνε ἡ κατέναντι τοῦ θεωμένου μορφῇ, ἡ ἐμπνεῦσα ἐν τῷ ἀνδρωπίνῳ κρανίῳ τὴν πρὸν τῆς ψυχῆς του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μεταδῶσῃ εἰς τὴν ζωὴν πάσης τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ἰσχυρὰν συμβολὴν τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς σοφίας του.

*

Ἡ πρώτη καὶ μόνη Ὑψηλότητα ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ κ. Ἀγγ. Παναγιωτάτου ἔκαμε ἔναρξιν τῶν μαθημάτων της, ἔχουσα ὡς θέμα τὰς ἐπιδημίας καὶ ἰδίως τὴν χολέραν. Ἀνυῶς φοιτηταὶ τινὲς ἐγκάθετο παρεξστράγησαν εἰς ἀρρεπεῖς θορυβώδεις ἀποδοκιμασίας. Ἡ κ. Παναγιωτάτου, καίτοι διακοπτομένη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ ὁ παριστάμενος κ. Πρωθυπουργὸς, ἐξηκολούθησε μετὰ θάρρους τὴν παράδοσιν της.

Ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἀκριβῶς πρὸ τριάκοντα ἐτῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Στοκχόλμης ἤρχιζε τὰς παραδόσεις της ἡ καθηγήτρια τῶν Φυσικομαθηματικῶν Ἐπιστημῶν Σοφία Κοβαλέφσκη καὶ ὅτι σήμερον ἡ κυρία Κιοῦρι διδάσκει εἰς τὴν Σορβόννην, καταγνῆ ἀπελπιστικὸν τὸ πραξικόπημα τῶν ὀλίγων φοιτητῶν τῆς ἱατρικῆς σχολῆς.

*

Ὁ Ἡπειρωτικὸς οὐλόλογος Κυριῶν ἔδωκεν ἐκλεκτὴν ἐσπερίδα ἐν τῷ Β. θεάτρῳ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἡπείρῳ νη-πιαγωγέων. Ὁ «Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἐξετέλεσε ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα, πλὴν ἐνὸς διαλείμματος κατὰ τὸ ὅποιον ἐτραγούδησεν ἡ κυρία Σκέπερς.

Ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἐπαίχθησαν τρεῖς κομῳδίαι. Ἡ τοῦ Blain des Cormiers «Πωλοῦνται Ἐπιστὰ» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Φωκά, ὅστις ὑπεδύθη καμικώτατα τὸ πρῶτον αγωνιστὸν πρόσωπον. Ἐπαῖξε ἐπίσης ἐπιτυχῶς τὸν δύσκολον ἄλλως τε ρόλον της ἡ δεσπ. Αἰνα Λάμπρου μετὰ χάριτος καὶ λεπτότητος καὶ ἡ δεσπ. Κουτοαλέξη ὡς συμπεριεῖτα μὲ πάλιν γοῦστο. Ὁ κ. Σ. Παναγόπουλος, κύριος τοῦ ρόλου του, ἐπαῖξε μὲ μεγάλην φυσικότητα.

Εἰς τὴν Γαλλικὴν κομῳδίαν τοῦ Λαμπις «La main feste» ὁ κ. Γ. Ζωχιὸς ἀνεδείχθη πρώτης τάξεως ἠθοποιὸς, ὑποδυθεὶς τὸ κύριον πρόσωπον μὲ πολλὸν ἥθο. Διεκρίθησαν ἡ κυρία Φωστηροπούλου ἐπιδείξασα εἰς τὸν μητρικὸν ρόλον ἐπὶ ζήλῃ χαρίσματα ἠθοποιίας, ἡ δεσπ. Λαμαλά καὶ ἡ δεσπ. Παπαχατζῆ εἰς τὴν μικρὰν δυστυχῶς ἐμφάνισιν της.

Εἰς τὴν τρίτην κομῳδίαν τὴν «Πιδῶν τοῦ Ὑπουργείου» τοῦ μακαρίτου Κορομηλά διεκρίθη ἡ δεσποινὶς Τριανταφυλλάκου, ὡς καὶ οἱ κ.κ. Βότης, καίτοι ἐμμήθη πολὺ τὸν κ. Χρυσομάλλην, Παραγόπουλος καὶ Μπότασης.

*

Ἡ κ. Αὔρα Θεοδοροπούλου ὠμίλησεν εἰς τὸ Ὡδεῖον περὶ τῆς Μουσικῆς διὰ τῶν αἰώνων, μὲ μεθοδικότητα καὶ ἀπλότητα, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μέχρι τοῦ Παλαιόντερον καὶ ἐκείθεν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ διάλεξις ἦτο μίᾳ συνοπτικῇ εἰσαγωγῇ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μουσικῆς.

Ἡ δεσποινὶς Καστριώτου εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ὁ κ. Καζάζης ἐπὶ τετραχόρδον καὶ ἡ δεσποινὶς Γεννάδη μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της διαδοχικῶς ἐξετέλεσαν μίαν ἱστορικὴν σειρὰν συνθεμάτων ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος μέχρι σήμερον.

*

Εἰς ὥραIAN προσεσπερίδα ἐν τῷ Ὡδεῖῳ πολλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον συνεκέντρωσεν ὁ κ. Τιμόθεος Ξανθόπουλος, organiste τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ καθηγητῆς εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἀθηνῶν.

Ἐπαίχθη ἐν ὥρατον quintetto τοῦ Goldmark, ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐξετέλεσεν ἐπὶ πλαγιαύλου τὸ Concertino τῆς Chaminade, ὁ κ. Μωραΐτης ἔφαλε δύο ὥρατα τραγούδια τοῦ κ. Ξανθοπούλου, ὅστις κατόπιν ἔπαιξεν ἐπὶ κλειδοκονμβάλου μίαν «Νυκτωδίαν» ἰδικήν του καὶ τοὺς «Βρυκόλακας» (Schubert-Liszt) μετ' ὀκταμν καὶ τέχνην.

Ἡ κ. Σκέπερς ἔφαλε τὸ Repentir τοῦ Γκουνώ τῇ συνοδείᾳ κλειδοκονμβάλου, ἀρμονίου, βιολίου καὶ βιολοντσέλου, ὁ κ. Ξανθοπούλος ἔπαιξεν εἰς τὸ ἀρμόδιον δύο θαυμασίας καὶ μελωδικωτάτας συνθέσεις—τὴν aria τοῦ Μπαχ καὶ τὸ «Γρωτικόν» τοῦ Γκρήγ—ὁ βαρύτονος κ. Ἀγγελόπουλος ἔφαλε δύο ᾄσματα τοῦ κ. Ξανθοπούλου καὶ οἱ κ.κ. Μωραΐτης, Ἀγγελόπουλος καὶ Κοττογιάννης, τῇ συνοδείᾳ πέντε ὄργανων, ἐτραγούδησαν τὴν ὥραν συνθέσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου «Υπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης».

*

Ἡ συμπαθὴς διπλωματούχος τοῦ Ὁδείου κ. Εἰρήνη Σκέπερς, τὸ γένος Πλέσκα, ἔδωσε συναυλίαν, καθ' ἣν ἔφαλλε μετὰ γλυκύτητος.

Ἐκ τῶν ᾄσμάτων τῆς ἰδιαίτερας μυσίας ἀξίζουν ἐκ τῆς «Ἀλκίησιδος» τοῦ Γλόντ τοῦ «Divinités du Styx», ὡς καὶ τὸ Chant Indou τοῦ Bemberg. Ὁ κ. Σοῦλτζε ἔπαιξεν ἀριστοτεχνικῶς, ἰδίᾳ τὴν γλυκύτατην romance τοῦ Μπετόβεν καὶ ἡ δεσποινὶς Ἡβὴ Παυὰ ἐξετέλεσεν ἐπὶ κλειδοκονμβάλου τὴν Ballade No 3 τοῦ Σοπὲν καὶ τὸ Carnival de Pesth τοῦ Αἰστ.

*

Ἐν δημοσίαις συνεδριάσεσι τῆς «Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρείας» ὁμιλήσαν ὁ κ. Ν. Βέης περὶ παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἔρευνῶν ἐν Μεταώροις καὶ εἰς ἄλλη Θεσσαλίᾳ (Πήλιον, Λυκουσάδα, Πόρτα Παναγιά, Μονὴ Βητομῆ, Καλαμπάκα κ. λ. π.), καὶ ὁ κ. Μ. Γούδας περὶ τῶν χαρᾶγγμάτων μεσαιωνικῶν πλοίων τῶν εὐρισκομένων ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ κινῶν τοῦ Θρησίου καὶ ἀναγομένων εἰς τοὺς περὶ τὴν Ἀλωσιν χρόνους.

*

Ἡ «Ἑταιρεία τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν» ἤρχεις τὴς καλλιτεχνικᾶς ἡμερίδας τῆς μετ' ἐπιτυχίας. Ὁ κ. Μάργος, καθηγητὴς τοῦ πλαγιαύλου, ἔπαιξε τὴν «Ποιμενικὴν φαντασίαν» τοῦ Doppler, ὁ κ. Σοῦλτζε τὸ Concerto (Ἀ' μέρος) τοῦ Μότσαρτ, ὁ κ. Ξανθοπούλος ἀνέκρουσεν ἐπὶ ἀρμονίου τὴν «Τελευταίαν Ἀνοιξίν», τὸ Liebeslied καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Solvejg τοῦ Γκρήγ, ἡ δεσποινὶς Κρέμερ ἔφαλλε καὶ ἡ κ. Βρατσάνου ἀπήγγειλε χαριτωμένα τὴν «Χάριν τοῦ Μωάμεθ» τοῦ κ. Πολέμη.

*

Μακρὰ συζήτησις προεκλήθη ἐν τῷ Ἀγγλικῷ τύπῳ διὰ τὸν «Μύλον» τοῦ Ρέμπραντ. Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τῆς Ὁλλανδικῆς σχολῆς, ὅπερ ἀρχικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ὁρλεανιδῶν, ἠγοράσθη κατὰ τὸ ἔτος 1798 ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Σμιθ, ἀντὶ 500 γυνεῶν. Μετὰ τινα ἔτη ἐπωλήθη εἰς τὸν τότε λόρδον Λανσάουν ἀντὶ διπλασίας τιμῆς. Ἀλλ' ἡ τιμὴ αὐτῇ, ὡς ἐκ τῆς ζητήσεως τῶν ἔργων τῆς Ὁλλανδικῆς σχολῆς, ἠῦξεν ἐκτοτε καταπληκτικῶς. Ἐσχάτως κάποιος πλούσιος Ἀμερικανὸς προσέφερε διὰ τὸν «Μύλον» 2 1/2 ἑκατομμύρια.

Ὁ κάτοχος αὐτῆς σήμερον λόρδος Λανσάουν, ὅστις εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ Ἀνω Βουλῇ, ἀδέχθη νὰ τὴν πωλήσῃ. Ἠγέρθη θόρυβος ὅπως μὴ φύγῃ ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἡ ἑξοχὸς εἰκὼν καὶ ἠγορεύθη κατάλογος ἐράνων πρὸς ἐξαγορὰν τῆς εἰκόνος. Ἀλλὰ τὸ ποσὸν 2,375,000 εἰς ὃ ἠλάττωσε ἔξ ἔθνικῆς φιλοτιμίας τὴν τιμὴν ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἐκαλύφθη, καὶ ἡ εἰκὼν ὀριστικῶς ἐπωλήθη εἰς τὸν Ἀμερικανόν.

Ἡ τάσις τῶν Ἀμερικανῶν νὰ ἀγοράζουν ἐξ Εὐρώπης καλλιτεχνικὰ ἔργα ἠγάπησε τοὺς Ἀγγλοὺς πρὸ τίνος νὰ ἀγοράσουν δι' εἰσφορῶν ἀντὶ 1,800,000 τὴν εἰκὼνα τοῦ Χολμπάιν «Ἡ δοῦκισσα τοῦ Μιλάνου».

Ἡ τιμὴ τῶν 2 1/2 ἑκατομμυρίων δι' εἰκὼνα δὲν εἶνε πρωτοφανής. Ἐχει πωληθῇ ἡδὴ πίναξ ἀντὶ 3,000,000.

*

Ἐδωσε δείγματα τῆς τέχνης του ὁ παρεπιδημὸν Ρώσος κλειδοκονμβαλιστὴς Σβίροκ, ὅστις ἔχει λάβῃ τὸν στέφανον εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Ρουμπινστάιν καὶ τὸ πρῶτον βραβεῖον τοῦ Ὁδείου τῶν Παρισίων. Ἡ ἀπόδοσις τῶν ἔργων τοῦ Σοπὲν ἦτο ἀριστοτεχνικὴ ὡς καὶ τῶν μονοσυργῶν Γκρήγ καὶ Μπεράμς. Ἐκ τῶν νεωτέρων ἔπαιξε χαρακτηριστικὰ τεμάχια τοῦ Ἀλμπενίτς καὶ ἐνὸς τῶν κορυφαίων τῆς νέας Ρωσικῆς σχολῆς, τοῦ Μπορόντιν. Ἐπισφράγισις τῆς ὁλῆς συναυλίας ἦτο ἡ θαυμασία σύνθεσις τοῦ Αἰστ περὶ τοῦ θρόλου τοῦ ἁγίου Παύλου.

*

Εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Porte Saint-Martin ἐδόθη μία καὶ μόνη παράστασις τῆς «Ἐκάβης» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μετάφρασιν ἑμμετρον τῶν κ.κ. Σιλβαῖν καὶ Ζουμπέρ. Ἡ κ. Σιλβαῖν ὡς Ἐκάβη ἔπαιξε θαυμάσια.

*

Ὁ κ. Μαρινέτι, Μεσσίας τοῦ Μελλοντισμοῦ, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς φοιτητὰς ἐν Παρισίοις, εἶπε μεταξὺ ἄλλων :

«—Τί θαυμάζετε εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἰταλοὺς, δυστυχεῖς Γάλλοι ; Ἀγπάτε μόνον τοὺς τάφους μας, τὰ πτώματά μας, Φλωρεντίαν, Ρώμην, Βενετίαν· αὐτὰ τὰ τρία προφύμα τῆς Ἰταλίας. Ἀ! ποῦ εἶνε ὁ ἄγιος, σωτήριος σεισμός, ποῦ θὰ γκρεμίσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, τὸ αἶσχος τῆς Ἰταλίας ! Ποῦ εἶνε ὁ εὐσεβεῖς κατακλυσμὸς ποῦ θὰ σαρώσῃ τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ μνητεῖα, τοὺς ἐπιστήμονας Ραφαῆλ, τοὺς οἰκτροὺς Μιχαηλαγγέλους ! Πότε θὰ ἐπιχωματωθοῦν λοιπὸν διὰ νὰ περάσουν ἐπάνω τὰ τεράμνα, πότε θὰ λείψουν τὰ ἀπαίσια νερά σου, ὦ Βενετία, ὦ νευρασθενικὴ ἐρωμένη τῶν ρωμαντικῶν, μὲ τὰ κανάλια σου τὰ κυλλόντα σκουπίδια καὶ κόπρον ὑγροποιημένην εἰς μίαν ἀμόσφαιραν βρώμας».

Ἀς προστεθοῦν ἔξω τῶν εἰσαγωγικῶν αὐτῶν μερικὰ ἢ μᾶλλον πολλὰ θαυμαστικά !!

*

Ὁ Καραῦζο δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ψάλλῃ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Τοῦτο συνέστησαν οἱ ἱατροί. Ἐὰν ὁ μέγας καλλιτέχνης, παρὰ τὰς ἱατρικὰς συμβουλὰς, ἀποφασίσῃ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ μελόδραμ, αἱ συνέπειαι θὰ εἶνε σοβαραὶ δι' αὐτόν, διότι διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν φωνήν. Ἀσχετῶς ὅμως πρὸς τὰς συνεπείας τῆς ἀποσκηνῆς ἐμφανισεῖς του, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱατρῶν, οὐδέποτε πλέον ὁ Καραῦζο θὰ δυνηθῇ νὰ ἔχῃ τὴν φωνήν ἐκείνην, ἣτις ἐνεθουσίασεν ἐπὶ σειρᾶν ἑτῶν τοὺς πολυαριθμοὺς θαυμαστάς του.

*

Ἐν Βολωνίᾳ ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του τὸ διεθνὲς Φιλοσοφικὸν συνέδριον. Θέματα πρὸς συζήτησιν ἀναγράφονται, ἐκτὸς ἄλλων, τὰ περὶ ἐλευθερίας, Θεοσοφίας, Βουδδισμού, θελήσεως, σοσιαλισμοῦ κλπ.

*

Υπὲρ τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως κ. Σ. Περσιάδου ἐδόθη ἐπιστολὴ ἐν τῇ «Ἑταιρείᾳ τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν». Ἡ κ. Εἰρήνη Δημητράκοπούλου ἀνέγνωσε ψυχολογικὰς σκέψεις τῆς περὶ τῶν λαϊκῶν ἔργων, ὁ κ. Ἀννίνος μεθυγραφικὸν σκαλάθυρμα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐσοτῆς, ὁ κ. Πολ. Δημητράκοπουλος ἀπήγγειλε μὲ Ρουμελιώτικην προφορὰν τὰς ἐντυπώσεις αἱ ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς Ζλάπ' ἐκ τίνος ἀνακτορικοῦ χοροῦ, ὁ κ. Τσοκόπουλος ἐπανάλαβε τὴν περὶ θεάτρου διάλεξιν του, ἀγαγωνοῦντες εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν Ἑρασιτεχνῶν», καὶ ὁ τυφλὸς εὐεργετούμενος ποιητὴς κ. Περσιάδης ἀπήγγειλε τὰ ποιήματα του «Τριανταφυλλιά καὶ Ἀφρὴν» καὶ «Στὴ μάνα».

*

Τασία Λυμπεροπούλου

Αι υπερέρται τοῦ Ὁδείου.

Τὸ εἶπα καὶ ἄλλου. Ἡ ἀναβίβασις ὑπερετίων ὑπὸ μαθητῶν ἐντελῶς ἀπείρων τῆς σκηρικῆς τέχνης καὶ τῆς ὑποκρίσεως ἦτο δυσκολώτερον ἔργον, ποῦ μόνον ἡ κ. Φεράλδη θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Μὲ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν καὶ τὴν ἀκούραστον ἐπιμονὴν τῆς, — δύο μεγάλα προτερήματα ποῦ δύσκολα ἀπαντῶνται εἰς καθηγῆτάς, ὅμως ὅταν ἀπαντηθῶν ἀγαδεικνύουν μὲγάλον τὸν καθηγῆτὴν αὐτὸν καὶ τὸ ἔργον του.

Αἱ ὑπερέται Mariage aux Lanternes καὶ Chanson de Fortunio τοῦ Ὁφειμαχὸς ἦσαν ἀπὸ τὰς εὐκόλους ἐκείνας ὑπερέτας ποῦ ἠμποροῦν νὰ παιχθῶν ὅπως-ὅπως καὶ ὑπὸ οἰασδήποτε συνθήκας. Διὰ τὴν πρώτην ἐχρειάζετο ἀρκετὴ ὑποκριτικὴ καὶ διαπλαστικὴ δύναμις, διὰ δὲ τὴν δευτέραν χάρις καὶ κομψότης καὶ ἀφέλεια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ ὅμως ὥσάν νὰ εἶχον παλῆν διὰ δεκάτην τοῦλάχιστον φορὰν αἱ μαθήτριά αὐταῖ, κάθε μία εἶχε καὶ ἓνα ρόλον ἰδιαίτερον καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἔσω-τεχνικὸν ἀνθρωπὸν τῆς. Εἰς τὴν πρώτην Mariage aux Lanternes ἐχειροκροτήθησαν εἰλικρινῶς διὰ τὰς μεγάλας, διανγείς καὶ ἀβιάστους φωνάς των ἡ κ. Σκέπερς καὶ ἡ δεσπ. Λυμπεροπούλου, ὡς ἀντίζηλοι ζωντοχῆραι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν — ποῦ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἦτο δυσκολωτάτη εἰς τοὺς ρόλους των — ἀνεδείχθησαν εἰς ἴσους ἱκαναί, μάλιστα τὴν στιγμὴν ποῦ ἐρχόμεναι εἰς φιλονικίαν εἰς αἰτίας τοῦ ἔρωτός των, περὶ ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ ἐλαφρὸν μεταξωτὸν ὑποδηματόν τῆς. Ἡ δεσπ. Ξανθάκη ὡς φίλη ἀγαπημένη τοῦ Guilliot λεπτοτάτη, εὐγενική, κομψή, τέλειος τύπος ἀπλῆς χωρικῆς κόρης, — μὲ ὅλην τὴν ἀθῶαν δειλίαν ὑπάρξεως ποῦ ἀνεπτύχθη μὲ τὰς τιμὰς παραδόσεις τοῦ ταπεινοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ μὲ τὴν ζωογόγον καὶ δροσερὰν αὔραν τῶν βουνῶν. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀπαλὴ, γλυκεῖα, μᾶλλον χαρομένη εἰς ἓνα βάθος αἰσθήματος, ποῦ τὸ ἠσθάνετο

Μαργαρίτα Ὁριγιάνη

νὰ μεγαλῶνῃ μέσα τῆς. Guilliot ἡ δεσπ. Ἐρασμία Ἀναστασιάδου. Τέλειος τύπος χωρικοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν καὶ εἰς τὴν παρουσίαν. Ἡθοποιὸς ἀφελῆς, φυσικωτάτη, ὥσάν νὰ παρίστανε ὅπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς. Μὲ τὴν πνευματώδη φυσιογνωμίαν τῆς καὶ τὰς κινήσεις τοῦ προσώπου τῆς, ποῦ θὰ ἔλεγε κἀνείς ὅτι ἦτο ἀπὸ ἐλάστιχον, μὲ τὰς μεταβολὰς καὶ τὰς ἐκφράσεις ποῦ ἐλάμβανε, καὶ εἰς τὴν μικροτέραν λεπτομέρειαν τοῦ δυσκολωτάτου ρόλου τῆς ἡ μία ψυχὴ μὲ πολλὰς ὁψεις : Αὐτὴ εἶπε ἡ δεσπ. Ἀναστασιάδου. Εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ ὑπεκρίνετο τὸν μεθυσμένον, ἠμποροῦσε κἀνείς νὰ τὴν παραβάλῃ μὲ ἔμπειρον ἠθοποιόν. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς, φωνὴ ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τέχνην τῆς, μὲ καταπληκτικὴν ἐλαστικότητα, μελωδίαν, γλυκύτητα, διαφάνειαν. Πότε ψιθυρὸς φύλλον καὶ ἄλλοτε σάλος νεροῦ. Ἡ δεσ. Ἀναστασιάδου, παρουσίασε σύνολον ποῦ κατέπληξε. Καὶ καλλιεργούμενη εὐρύτερα καὶ ὑπὸ ἔσποιν ἠθοποιίας καὶ σκηρικῆς ὑποκρίσεως — διοτι εὐρίσκειται εἰς τὸ τέλος τῆς μουσικῆς τῆς μορφώσεως — πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὑπόδειγμα τέλειον ὀδικῆς καὶ ὑποκριτικῆς τέχνης. Εἰς τὴν δευτέραν Ὁπερέταν πρωτηγωνίστου ἡ κ. Εὐλαλία Γιαννάρου, ἡ δεσπ. Γεννάκη καὶ ἡ δεσπ. Ὁριγιάνη. Ἡ κ. Γιαννάρου ὡς κυρία Fortunio εὐγενική, φυσικωτάτη. Ὁρῶσα, κομψή, γεμάτη χάριν καὶ ἀβρόδιτα, ἦτο ὥσάν δασὺς ἐξαιρετικῆς εὐμορφίας μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ἡ φωνὴ τῆς μεγάλη, ἀσφαλὴς, κρυσταλλινὴ καὶ στρογγυλὴ, ὥσάν πλατὺς ποταμὸς, μὲ κυμάνσεις γλυκεῖας καὶ μελωδικάς. Ἡ μὲν κατ'ἀλλήλους, διὰ τὸν ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸν αὐτὸν ρόλον. Ἡ δεσ. Γεννάκη, ὡς μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ συμβεβαιογράφου συζύγου τῆς, ἐρωτευμένος μὲ τὴν κ. Fortunio, περιπαθὴς, ἥρεμος, συμπαθητικὴ. Εἰς τὴν δεσποινίδα Γεννάκη, πηγαίνουν πολὺ οἱ αἰσθηματικοὶ ρόλοι, διότι συντείνει εἰς αὐτὸ καὶ ἡ εὐαίσθητος ἐκφράσις τῆς ὅλης φυσιογνωμίας τῆς. Ἐπαῖξε

Έρασμία Αναστασιάδου

φυσικώτατα και τεχνικώτατα έφαιλε. Κυρία της άκρι-
βεστάτης, τεχνικωτάτης αλλά και άκριβοϋς φιοιής της,
απέδωκε με καταλληλότατον χρωματισμόν τὸ μέρος της.
Τώρα, ή δεσπ. Οριγόνη. Συνάντησις πολλῶν ιδιοφυϊῶν.
Υποκρίνεται άφελέστατα, φυσικά, με θάρρος και δύνα-
μιν. Τραγουδεί με έπιβλητικήν έκφρασιν και αυτοπεποί-
θησιν. Γνωρίζει κατὰ βάθος την γαλλικήν γλώσσαν και
την αποδίδει τελείως και με όλας της τās λεπτότητας.
Μικρά άκόμη, κατέχει ικανήν μόρφωσιν. Είνε μια καλ-
λιτεχνική φύσις, ή δεσπ. Οριγόνη, ποϋ, έάν οδηγηθῇ
άπο έμπειρους οδηγούς έως τὸ βάθος τοϋ ραϋ της τέ-
χνης, — τὸ βάθος ποϋ είνε προωρισμένη νά άντιληφθῇ
αϋτή, — θά εξέέλθῃ εις τὸν κόσμον ώρισμένως με πολλὰς
καλλιτεχνικάς εϊλογίας. Τελευταία, δ κ. Σκλάβος, μου-
σικός άρτιος, με μέλλον συνθέτου, υπό εκνηκινήν και υπό
μουσικήν έποψιν άνεδείχθη ικανώτατος, με μεγάλας έλ-
πίδας διά τὸ μέλλον.

Ειρήνη Πολ. Δημητράκοπούλου

Η Αθηναϊκή Μανδολινάτα έώρτασε καλλιτεχνικώ-
τατα, αλλά και έθνικώτατα την ΚΕ Μαγίου. Ως άπο
τετραετίας καθιέρωσε, έδωσε και έφέτος έθνικήν συναυ-
λίαν εξ έργων Έλληνικής έμπνεύσεως Έλλήνων συνθε-
τών. Τά ώρατα δημοτικά τραγούδια έμελοποιήθησαν τε-
χνικώτατα, έκτενέστεραι δέ συνθέσεις επί Έλληνικών
μοτίβων υπό τύπον ραυωδιῶν επαίχθησαν. Αί συνθέσεις
ήσαν τῶν κ. κ. Σαμόρα, Αάβδα, Λαυράγκα, Πολυκρά-
τους, Νικολάρα, ως και τῶν άειμνήστων Μαντζάρου,
Καρρέρη και Παριζίγη.

Η όρχήστρα, ήν δεξιώτατα διήύθυνεν δ κ. Αάβδας,
εξετέλεσε μετ' έκτίκτου έπιτυχίας ολόκληρον τὸ πρό-
γραμμα, προκαλέσασα ζωηρότατον ένθουσιασμόν.

Η Μανδολινάτα έδωσεν εις τὸν « Παρνασσόν » και
μίαν έκτακτον συναυλίαν, καθ' ήν έπαιξαν οί καθηγη-
ται και ή όρχήστρα έργα αποκλειστικῶς τοϋ αποθανόν-
τος Ιταλοϋ μουσουργοϋ Μννιέ, διενθιντοϋ της Μανδο-
λινάτας της Βασιλζμήτορος Μαργαρίτας, περὶ τοϋ όπολου
ώμιλῃος έν άρχῇ ο πρόεδρος της Μανδολινάτας κ. Κα-
ραβίας. Αί εισπράξεις θάποσιαλοϋν εις Μιλάνον όπως
διατεθοϋν υπέρ τοϋ κοινού έράνου διά την άνέγερσιν
μνημείου εις τὸν πρό μνηδὸς αποθανόντα έν Φλωρεντίᾳ
μουσουργόν, όστις έκλασικοποίησε τὸ μανδολινόν, γράφας
άπειρίαν συνθέσεων και μελετῶν επ' αϋτοϋ, και τοϋ όπολου
την σχολήν τόσον έπιτυχῶς εφήρμοσεν ή Μανδολινάτα.

Ο κ. Κ. Ψάχος ώμίλησεν έν τῷ Ωδείῳ περὶ της
Βυζαντινῆς μουσικής ως Έθνικοϋ κειμηλίου, καταδικά-
σας τὸ έρρινον της φωνῆς, τὸ εκ της άμαθείας προελθόν.

Η κ. Κ. Παρρὲν ώμίλησεν έν τῷ « Παρνασσῷ » περὶ
τοϋ Λυκείου τῶν Έλληνίδων, όπερ τῇ πρωτοβουλίᾳ της

ιδρύεται, και περὶ τῶν γυναικῶν εις τὰ γράμματα, τās
επιστήμας, τās τέχνας και την οικογένειαν.

Ο Υφηγητής της δογματικῆς κ. Α. Μπαλάνος ώμί-
λησεν έν τῷ « Παρνασσῷ » περὶ της διδασκαλλας τοϋ
Ιησοϋ Χριστοϋ, θίξας πλείστα συναφή θρησκευτικά
ζητήματα μετὰ σαφηνείας.

Η έκτεη και τελευταία συναυλία της όρχήστρας τοϋ
Ωδείου παρουσίασε έμφανεστερον την έν τῷ ιδρύματι
τελουμένην εργασίαν, διότι κατεδείχθησαν αἱ προόδοι
τῶν μαθητῶν και μαθητριῶν. Εκ της τάξεως τοϋ κ.
Μάρσικ δύο μαθηται, οί κ. κ. Γ. Σκλάβος και Φ. Οί-
κονομίδης, διηύθυναν δοκιμαστικῶς την όρχήστραν, δ α'
εις την εισαγωγήν τοϋ Don Juan και δ β' εις την εισα-
γωγήν τοϋ Egmont. Δύο μαθήτριά της κ. Φωκά, αἱ
δεσποινίδες Άγελάστου και Κωνσταντινίδου, έτραγου-
ήσαν, ιδίως ή δευτέρα με πολλήν τέχνην, ή δεσποινίς
Νέλλη Ραφαήλ έπαιξαν επί κλειδοκυμβάλου τῇ συνοδείᾳ
όρχήστρας τὸ πλήρες μελαγχολικοϋ λυρισμοϋ Concerto
εις λὰ έλασσον (τὸ α' μέρος) τοϋ Γκρήγκ, ή δεσποινίς
Κορίδα έπαιξε βιολί με πολλήν έλευθερίαν και αίσθημα
και ή δεσποινίς Πίστη και δ κ. Πίνδιος έπαιξαν συνο-
δείᾳ όρχήστρας Ρουμπινιστάν και Τσαϊκόφσκι.

Απέθανεν εις Παρίσιος ο διάσημος χαράκτης Ροϋν,
άριστοτέχνης εις την κατασκευήν μεταλλίων. Τά σπου-
δαιότερα τῶν έργων του είνε τὸ πρὸς τιμὴν τοϋ Βίκτω-
ρος Ουγκῶ φιλοτεχνηθέν μετάλλιον, εικονίζον την Αθα-
νασίαν και ή « Σπορένς », χαράχθεισα επί τῶν άργυρέων
Γαλλικῶν νομισμάτων.

Συναυλία Λαμπελέτ.

Ο κ. Γ. Λαμπελέτ έδωσε εις τὸν « Παρνασσόν » την
πρώτην του συναυλίαν, αποτελουμένην αποκλειστικῶς
άπο έργα του. Τὸ πρόγραμμά του περιελάμβανε εις τὸ
Ιον μέρος συνθέσεις κλασικάς ως τὸ Menuet, την
« Φο ύ γ κ α ν » κτλ. και εις τὸ δεύτερον καθαρώς Έλ-
ληνικάς. Εις τās πρώτας διαβλέπει τις την άπλότητα
και εϊλικρίνειαν της άθανάτου σχολῆς τῶν Bach και
Mozart, εις τās δευτέρας άναφαίνεται ολόκληρη ή προ-
σωπικότης του συνθέτου — και αϋτή είνε ή πλέον ένδια-
φέρουσα. Ο Λαμπελέτ διά τῶν « Φι λ ι ῶ ν » — της
« Μ π α λ ά τ α ς » — της « Α ν θ ο σ τ ε φ ά ν ω τ η ς » και
της « Γ ι ο ρ τ η ς » άγανωρίζεται έθνικῶς συνθέτης,
απαράμιλλος εις τὸ είδος του. Τά Έλληνικά μοτίβα του
περικλείουν όλον τὸν καϋμόν και την παθητικήν χαράν
της Έλληνικῆς ψυχῆς, οί χοροί του είναι χαρακτηρισ-
τικώτατοι, ή άναρμονίαν τῶν τραγουδιῶν του όμαλή
και φυσικωτάτη. Έπειτα τί δραματικὸν ρεώμα και τί
ώραται μεταπτώσεις! Με πόσων τέχνην μεταπίπτει
άπο την χαράν στήν λύπην και άπο την λύπην στήν
χαράν εις την θαννάσιαν « Μπαλάτα » του και τί υπε-
ρηφάνειαν και μεγαλοπρέπειαν περικλείει ή « Α ν θ ο-
στεφάνωτη » του!

Ο Λαμπελέτ είναι συνθέτης εξ εϊδι ο φ υ τ α ς,
άληθῆς μουσικός, μοναδικός δε διά τὰ Δημόφῃ μας
ξόσματα. Κ' εκεί πρέπει να μελῇ. Ως « συνθέτης τρα-
γουδιῶν » θά κόμῃ θαύματα.

Εϋχῆς έργον όμως θά είναι νά εῃη πάντοτε σὸ πλεϋ-
ρόν του την μεγάλην καλλιτέχνηδα κ. Φωκά, διά νά δια-
πλάττῃ και άναδεικνύῃ τὰ έργα του! Α. Γ. Μ.

Ο δωρήσας 300,000 φρ. διά την άνέγερσιν τοϋ κτι-
ρίου της Έθν. Πινακοθήκης είνε δ κ. Μαρίνος Κοργια-
λένιος. Η έπιτροπή της Πινακοθήκης έχουσα ήδη εξη-
σφαλισμένας 100,000 εκ τοϋ κληροδοτήματος τοϋ Αβέ-
ρωφ πρὸς τὸ Πολυτεχνεῖον και 2,000 ετησίως πρὸς
συντήρησιν τοϋ κτιρίου, θά προβῇ ταχέως εις την άνέ-
γερσιν αϋτοϋ.